

13. 9. 2012

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Běh lhůty pro přihlášení pohledávek zahraničním věřitelům z Evropské unie

Nejvyšší soud ČR zveřejnil dne 26. července 2012 v insolvenčním rejstříku pod sp. zn. 29 NSČR 13/2010-P48-17 usnesení, ve kterém jasně vymezil obsah pojmu „známý věřitel“, který je užíván v ustanovení § 430 insolvenčního zákona a v ustanovení čl. 40 nařízení Rady 1346/2000. Vymezení pojmu „známý věřitel“ je klíčové pro určení okamžiku, od kdy plyne zahraničním věřitelům lhůta pro přihlašování pohledávek, neboť lhůty pro přihlášení pohledávek známého věřitele běží až od okamžiku, kdy mu bude zvláště doručeno vyrozumění s výzvou k podávání přihlášek.

GIESE & PARTNER

Nejvyšší soud ČR vymezil pojem „známého věřitele“ jako věřitele, o kterém by se insolvenční soud, případně předběžný správce nebo (od rozhodnutí o úpadku) insolvenční správce dlužníka, dozvěděl při obvyklém chodu věci z listin, jež je dlužník povinen předložit insolvenčnímu soudu nebo z řádně vedeného účetnictví dlužníka anebo z jiných dlužníkem řádně vedených záznamů o stavu jeho majetku a závazků (včetně korespondence).

Nejvyšší soud ČR učinil tento závěr v případě zahraničního věřitele se sídlem ve Spolkové republice Německo, který nebyl řádně označen v účetnictví dlužníka a který se o insolvenčním řízení dozvěděl se značným zpožděním, po déle jak jednom roce.

Soud prvního stupně přihlášku pohledávek odmítl jako opožděnou s odůvodněním, že věřitel měl být o zahájení insolvenčního řízení i o vydání rozhodnutí o úpadku informován, ovšem pouze za předpokladu, že by v době zahájení insolvenčního řízení soud věděl, že věřitel je skutečně známým věřitelem.

Odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil a k doplnění argumentace soudu prvního stupně uvedl, že rozhodnutí obsahující vyrozumění o zahájení insolvenčního řízení může insolvenční soud vydat jen v případě, že existence známého věřitele s obvyklým místem pobytu, bydlištěm nebo sídlem v některém z členských států Evropské unie s výjimkou Dánska vyjde v řízení najevo nejpozději do vydání rozhodnutí o úpadku dlužníka, a vyrozumění o vydání rozhodnutí o úpadku lze vydat jen v případě, že existence takového známého věřitele vyjde najevo nejpozději do doby, než uplyne lhůta pro podávání přihlášek pohledávek stanovená rozhodnutím o úpadku.

Nejvyšší soud ČR jako soud dovolací usnesení soudu prvního stupně i soudu odvolacího zrušil, neboť dospěl k závěru, že právní posouzení věci není správné. Dovolací soud odmítl právní názor soudů obou stupňů, které vyvozovaly z pochybení dlužníka negativní důsledky pro zahraniční věřitele, a uvedl při tom, že je v rozporu se zásadou spravedlivého insolvenčního řízení založit odmítnutí přihlášky věřitele jako opožděné na porušení základní povinnosti dlužníka, jež je právě ve vztahu k

zahraničním věřitelům zárukou, že i jim budou poskytnuty rovné možnosti, neboť s nimi bude zacházeno jako se známými věřiteli dlužníka.

Dovolací soud dále souhlasně s dovolatelem uvedl, že ustanovení čl. 40 nařízení Rady 1346/2000 neslouží pouze k účelu překonání přirozené jazykové bariéry, ale jde rovněž o úpravu mající za cíl usnadnit známému věřiteli uplatnění jeho pohledávky v insolvenčním řízení a též překonání bariér daných tím, že na rozdíl od věřitele tuzemského (zpravidla) není obeznámen s procesními pravidly platnými pro insolvenční řízení státu, ve kterém bylo zahájeno insolvenční řízení.

Dovolací soud dále odůvodnil své rozhodnutí tak, že dlužník, který nevede řádné záznamy o stavu svého majetku a o svých závazcích nebo který nesplní řádně a včas povinnost předložit soudu seznam závazků, nemá právo spoléhat se na to, že věřitel tak přijde v důsledku dlužníkovy nedbalosti o možnost přihlásit svou pohledávku do insolvenčního řízení.

Nicméně dovolací soud vymezil pojem známého věřitele i negativně, když za „známého věřitele“ nepovažuje takového věřitele dlužníka, o kterém do uplynutí propadné lhůty určené v rozhodnutí o úpadku k podávání přihlášek do insolvenčního řízení nevyjde v insolvenčním řízení ničeho najevo, a to ani z dlužníkem řádně vedeného účetnictví nebo jiných záznamů o majetku a závazcích dlužníka, ani jinak. Vyjdou-li takové skutečnosti najevo později, není insolvenční správce ani insolvenční soud zbaven povinnosti postupovat ohledně takového věřitele ve smyslu ustanovení § 430 insolvenčního zákona, respektive ustanovení článku 40 nařízení (plnit vůči němu informační povinnost), zmeškaná lhůta k podání přihlášky se však takovému věřiteli nevrací.

JUDr. Jiří Voda, LL.M.,
advokát

[Giese & Partner, v.o.s.](#)

Palác Myslbek
Ovocný trh 8
117 19 Praha 1

Tel.: + 420 221 411 511
Fax: + 420 222 244 469
e-mail: voda@giese.cz

Další články:

- [Odpovědnost členů statutárního orgánu za nepodání insolvenčního návrhu včas](#)
- [Úmyslně zkracující právní jednání mezi dlužníkem a osobou blízkou](#)
- [Nejvyšší soud ČR: Úhrada úroků ze zápůjčky jako zvýhodňující jednání? Klíčový výklad k § 241 odst. 5 písm. b\) insolvenčního zákona](#)
- [K postavení zajištěného věřitele v insolvenčním řízení](#)
- [K \(ne\)způsobilosti notářského zápisu jako exekučního titulu pro nařízení exekuce prodejem zástavy](#)
- [Promlčení pracovněprávních pohledávek postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou](#)
- [Preventivní restrukturalizace](#)
- [Odpovědnost státu za nesprávný úřední postup exekutora: Je stát skutečně „posledním dlužníkem“?](#)
- [Odstoupení od smlouvy v insolvenčním řízení](#)
- [Zřízení exekutorského zástavního práva – právní rámec, dopady a judikatura](#)
- [Novela nařízení o insolvenčním řízení nabyla účinnosti – jaké přinesla změny?](#)